

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 35.

V Ljubljani, v torek 12. februarja 1889.

Letnik XVII.

Lojalnost.

„Du bist am Ende — was du bist,
Setz' dir Perrücken auf von Millionen Locken,
Setz' deinen Fuss auf ellenhohe Soeken,
Du bleibst doch immer, was du bist.“
Goethe.

Vsacega naroda dragoceno svojstvo na težavnem potu življenja skozi svetovno zgodovino je naravno in pridobljeno čustvo zvestobe, ljubezni in udanosti vladarju in njegovi hiši. To dinastično čustvo je trdna zaslomba v dobrih in slabih časih vsakemu vladarju; to mu olajšuje delo, to mu množi moči in pogum ter v političnih borbah in vojaških katastrofah zmanjšuje nevarnost. Zato se nam zdi tem nedostojnejše, da so se naši liberalni časniki brez izjeme — med te prištevamo tudi najstarejši slovenski dnevnik — zagnali z zaničevanjem in sumničenjem ravno v oni stan, ki je doslej vedno v prvi vrsti med narodi deloval v dinastiškem smislu, ki je to plemenito čustvo gojil in širil med priprostim ljudstvom ter se z odločno besedo boril za vladarja in konservativno, krščansko politiko, v kateri jedini kalé trdne korenine monarhijskih čutil.

Ti liberalni listi nabirajo ustna in pismena priznanja za svoje neosnovane in netaktne napade; povsod vohajo in iščejo „jezuite“ in farizeje. Sprva nas je to početje osupnilo, a sedaj nas zanima videti, kako vlečejo krinke licemerstva s svojih obrazov in se kažejo liberalce z židovskimi načeli kompromitovanja in sumničenja. Take denunciacije imajo tudi svojo dobro stran, kakor vsaka slaba stvar. Zavijajo posamezne dogodke, katere zvohajo, a večkrat niti ne razumejo. Duhovščino hočejo na višjih mestih sumničiti, med narodom pa proti nji širiti sovraštvo. Tudi dobro, da je prišlo do tega, kajti spodaj bode konečno vsled takih neopravičenih napadov kot ostalina ostalo prepričanje, da so v katoliški cerkvi stalna in gotova načela. Narod bode imel to korist, da bode čutil in vedel, da ima socijalna podlaga družbe, zapoved brambe samega sebe, versko veljavo. In liberalno časopisje nehoté razširja to prepričanje v širše kroge.

Quotidiana vilescunt. Bili so časi v Avstriji, ko ni v vsaki šolski sobi visela cesarska podoba, in vendar je Avstrija postala močna in slavna. Jako hvaležna bi bila naloga, ko bi preiskavali stara vojaška povelja in oklice na narode, ali je v njih v vsaki vrsti beseda lojalnost, katero sedaj predajajo ljudje po kavarnah in drugih javnih prostorih. Junaki pri Aspernu, Slavkovu (Austerlitz), Lipskem itd. so krvaveli za cesarja in domovino, akoravno niso imeli lojalnosti in rodoljubja na jeziku, pač pa v srcu.

Pravo rodoljubje, prava lojalnost raste iz vere, in kdor to naravnost ali posredno zaničuje, ta ruje korenine lojalnosti iz človeških src.

„Ecrasez l'infame!“ To staro glasilo božjega in verskega sovražnika Voltaira še danes polni nerazsodne glave in izprijena srca; danes še — po stoletni žalostni skušnji — slepe ljudje, ki se prištevajo razumnosti, nevedno maso proti njeni koristi, da zaničujejo vero, ki jih more še rešiti iz rok krivice in zatiranja.

Rodoljubje brez vere je sebičnost in zdivja v surovost, kakor nas uči zgodovina francoske revolucije. Ali je pravo rodoljubje in lojalnost, ako ljudje v slepem sovraštvu domovino trgajo v stranke, ki se pobijajo in slabé? Ali je ljubezen do domovine, ki seje prepir, širi neslogo v domovini in uničuje upanje boljše prihodnosti? Dolga je še vrsta enakih vprašanj, a kdo bode resnico odgovoril? Oni gotovo ne, na katere merijo ta vprašanja!

Polegla se je prva razburjenost zadnjih dni tudi pri nas, ob času, ko je bila najbolj neumestna. Dogodek sam na sebi ni bil vreden, da bi se razpravljalo na dolgo in široko po časnikih, toda okoliščine, v katerih se je to zgodilo, so tako pomenljive in značilne za razmere slovenske, da nismo smeli te stvari prezirati. Izgredi in izzivajoča pisava „Slov. Naroda“ so dokazali, da jih je vodilo le strastno sovraštvo, katero goji „Sl. Narod“ danes bolj skrito, jutri bolj očitno do vsega, kar je cerkveno, posebno pa do višjega duhovnega pastirja, ki jih je v svesti si svoje dolžnosti ob svojem času posvaril zaradi proticerkvenih in nedomoljubnih pojavov. Ali se

je prevzvišeni g. knezoškof pregrešil zoper lojalnost, ko je šel že dne 1. t. m. na čelo stolnega kapitula k deželni vladi izraziti svoje sožalje? Ali je bilo nelojalno, ko je ukazal ob času pogreba zvoniti po vseh ljubljanskih cerkvah? Ali je bilo nelojalno, ko je ukazal, naj se dne 17. t. m. po vseh župnijskih cerkvah tem povodom darujejo sv. maše, in to prejšnjo nedeljo ljudstvu naznani s prižnice? Kaj naj bi še storil? Jako se moti vsakdo, ki misli, da je katoliška cerkev le za parado in policijo. Ona ima svojo oblast od Boga in ne od sveta. Ako torej „Narod“ oziroma njegovi vredniki nerazsodnim ljudem mečejo pesek v oči, vé vsakdo, ki pozná razmere, da tu govori Mefisto:

„Von Zeit zu Zeit seh' ich den Alten gern
Und hüte mich mit ihm zu brechen.“

Ali je treba komentara?

„Et meminisse iuvat!“ Ni še dolgo od tega ko je v „Narodu“ vela Avstriji neprijazna in mrzla sapa, ko so hvalili radodarnost ruskega carja, ki je dal 30.000 rubljev za katoliško cerkev v Varšavi, in so vprašali: „Kaj se je dalo in storilo za pravoslavno cerkev v Serajevu?“ Ali ne vé ves svet, da ga ni bolj radodarnega in dobrotljivega cesarja kakor je Fran Josip I.? Ali naš ljubljani vladar dela izjeme med verami in narodnostimi?

Navedite nam le jeden čin cerkve in duhovščine naravnost proti vladarju, potem govorite svobodno; dokler tega ne morete, zavrnemo Vas z besedami Tertulijanovimi apol. 35. 37.

List torej kameleonovih bárev ne more biti glasilo naroda slovenskega, ki je bil od nekdaj zvest Bogu in cesarju. Mi le obžalujemo, da imajo taki kričači veljavno besedo pri „Narodu“.

Naj se torej zvija „Narod“, kolikor mu drago, naj nabira ustna in pismena priznanja, saj vemo, odkod prihajajo, kdo jih kuje in dela javno mnenje v imenu trgov in mest. Povsod najde svoje privržence, katere si je tekom let pridobil in vzgojil, a ti ne morejo še govoriti v imenu vsega naroda. In če Bog dá, tudi ta drevesa ne bodo zrasla v nebesa.

Tudi mi pravimo: Prav je, da je tako prišlo. Na novo je pokazal list, ki méni, da za-

LISTEK.

„Galejni suženj literature.“

Tako je imenoval A. Dumas novinarja našega veka, kateremu je pisati dan za dnevom in skoro vsako trenotje o ljubezni in strasti, o politiki in ljubosumnosti, radosti in tógi, o navadnih čenčah in svetovno-zgodovinskih dogodjajih, o vélicih državnikih in majhnih ministrih, o Katónski neizprososti in najhujšem podmitenji, o poštenosti in o sleparstvu; o brezmejni dobrotljivosti in takoj zatem o grozoviti lakomnosti; o napredku in reakciji; o dinamitardih in takoj na to o misijonarjih, ki tisoče milj daleč od domovine svoje umirajo mučeniške smrti; o poeziji, lopovstvu, zlobnosti, kreposti, veri, neveri, hvali, zasramovanji, reklamami, ljubezni, ljubosumnosti, in z jedno besedo o celi škali ljudskih čutov je pisati temu sužnju literature. On mora dan za dnevom bojazljivo in natančno pogledavati na tlakomer javnega mnenja.

Dumas piše sam o sebi kot o bivšem žurna-

listu. Čas poteka, stavci priganjajo žurnalista k hitrejšemu delu. Tiskarski stroj kakor bajni nestvor gladno čaka, kdaj se mu vrže v žrelo kup za kupom papirja.

Konečno je delo dovršeno in galejni suženj odpet z verige hiti v bližnjo kavarno ali restavracijo, da si ondi okrepi pri dišeči smodki pred malim časom še ukovanega duha.

Kar v hipeu žica javlja novo vést, grozovito, svet pretresujočo.

Zapusti vse, hiti kar možno zopet k svoji mizici, zgrabi pero — žrtvuj današnjo noč — in jutrušnjo tudi. In če te objame omamljivi spanec, preplaši ga z močno kavo. Pij kavo, čaj, vino, in če treba, tudi alkohol, samo spati ne! Vi človeški možgani delajte in narekujte dolge, dolge članke, cele liste rokopisa nad érto in pod érto. In ko si vse izerpal in nimaš snovi — nu, napihuj se kot goba in stiskaj se lik citróna, skači in pleši — pod érto — delaj kaprijole in se prekopicaj — če ti vsled tega počí srce — da le čitatelj dóbi svoj list. In ko se do konca posušé možgani in se nakrat ustavi ta parostroj, ki je izbruhal človeške misli — in ko se ga poloti nervózna vihra in ga objema temna

noč blaznosti — nu, tedaj so uničeni okovi in v smrti — objame te svoboda!

In v to peklo in v te redakcijske ječe — dostavlja slavni dramatik — hiti na stotine mladeničev z veselim usmevom, polni nadeje — prevarjeni, preslepljeni po vnanjem lesku. Tudi jaz sem skusil te grozne muke in kmalu sem zapustil groznice in strahu tresoč se vsled tega, kar sem ondi opazil. In kedarkoli za novine primem, vselej se boječe spominjam oné dóbe, katero sem prebil v tem ozračji. —

Nekaj sličnega, kar opisuje slavni francoski dramatik, se je pripetilo, ko se je raznesla grozovita vést iz metropole našega cesarstva o nagli smrti prestolonaslednika. Kakor bi bilo „zvonilo plat zvona“ žurnalistom in stavcem. Kogar je poklic priklenil k brzojavni žici ali k vredniški mizi, ta naj si ohrani pri enakih slučajih zdrave živce.

O čem neki feljetoňe ali listke dandanašnje pisati, ko štirideset milijonov avstrijskih podanikov objokava nenadno smrt cesarjevičev?

Čul sem te dni marsikóga revčka vsklikniti: „Rad bi imel, da bi se mi godilo jeden čas dobro, toda cesar bi vendar ne hotel biti.“

stopa vseslovenske koristi, svojo barvo. Dokler bode v teh rokah, ostane, kar je bil, in njemu veljajo besede, ki smo jih postavili članku na čelo. Kot katoliški slovenski list smo po svojih močeh storili svojo dolžnost in bodemo tudi v prihodnje stali na braniku za svetinje slovenskega naroda proti domačim in tujim grobokopom. Z ozirom na mnoge katoliške Slovence in vrle rodoljube sklenemo z besedami istega pesnika:

Der Worte sind genug gewechselt,
Lasst mich auch endlich Thaten seh'n.
Indess ihr Complimente drechselt,
Kann etwas Nützliches gescheh'n.

Socijalni red in socijalnih demokratov program.

I.

Dum ea Romani parant consultantque,
iam Saguntum summa vi oppugnabatur.

Ko se po listih in družbah premlevajo malenkostne stvari z žarovitim ognjem in raznovrstnimi razlogi, vrše se v zatišjih shodi, sklepajo resolucije, razlagajo programi, ki so namerjeni proti sedanjemu socijalnemu redu.

V nedeljo 10. t. m. so imeli socijalni demokratje svoj shod v gostilni „Bierhalle“ na sv. Petra cesti. Sošlo se je več ljubljanskih delavcev, nekateri so prišli iz Grada in od drugod, precej je bilo vmes radovednih gledalcev in poslušalcev.

Namen tega shoda je bil splošno zavest in ustrpnost med delavci potrditi in pomnožiti, posebej pa še o „sklepih in resolucijah“ socijalno demokratičnega shoda v Hainfeldu razgovarjati se in tem resolucijam pritrditi.

Nedelja je sicer po božji naredbi odložena za počitek in v starih dobrih časih so res delavci počivali od tedensnjega truda, privoščili si kaj boljšega in v krogu svoje ljube družine se kratkočasili, a dandanes je vse drugače, torej tudi to. Ne bomo pa trdili, da bi ne imeli resničnega vzroka pritožeb, in ne more se jim zameriti, če si iščejo pomoči. „Slovenec“ je o tej stvari že pisal in bo še pisal ter povedal, kje so pravi vzroki nezadovoljnosti in težav med delavci in tudi pomočke prav dobre in skušene jim bo nasvetoval, če se jih bodo hoteli poprijeti.

Za danes hočemo le načela in resolucije na tem shodu potrjene premisliti in jih z našo sv. vero primerjati. Ker so govorniki na tem shodu sami povdarjali, da niso zoper sv. vero in da tudi svetnike časté, zato upamo, da jim bo to primerjanje prav prišlo in da nam bodo za to hvaležni.

Stališče svoje najprej pojasnijo in glavna vodila trdno postavijo. Pomen na kratko je ta-le: „Stranka socijalnih demokratov toži po rešenju iz okovov: ekonomijske odvisnosti, političke brezpravnosti in duhovne zanikarnosti. Vzrok te sužnjosti iščejo v bistvu današnjih družvenih razmer, ko so vsi delavski pripomočki v rokah malega števila posestnikov; tako postanejo delavci sužnji gospodarjev in ti gospodarji zato skrbé, da jim država ne dela sitnosti in kolikor bolj ti delavski knezi bogaté, toliko bolj delavci obubožajo.

Tako se res godi na svetu in da to ni dobro, ne krščansko pravično, je gotovo in moramo socijalnim demokratom v tej reči pritrditi.

Nadalje pravijo: „Tako stanje je v naših časih

nenaravno, ko je večina ljudij brez lastnine, torej je treba skrbeti, da se tej večini ljudstva lastnija posestva kako vrne in to po prenešanju ogromnega posestva posameznih bogatinov v skupno last delavcev, potem bodo delavci prosti in družbinski red be v naravnem razvoju.

Ker pa kapitalisti sami ne bodo radi dali svojega premoženja proč, mora jim samosvestna in dobro organizovana socijalistov stranka pomagati. Zato je naš program ta: „Proletariat politično organizovati, napolniti ga z zavestjo njegovega položaja in naloge, telesno in duhovno ga za boj spretne narediti in tacega ohraniti.

Ta svoj program bo skušala stranka izvršiti z vsemi pripravnimi in naravnimi pomočki.“

„Taktika bojevanja se ravna po okoliščinah in po gibanju nasprotnikov.“

Prvi stavek socijalnih demokratov je pravi, tukaj se vjemamo, kakor smo rekli. Drugi, ki se imenuje program, ni povsem dosti jasen in pravi.

To nenaravno stanje odstraniti in zdrave razmere napraviti je živa potreba, pa je težko.

„Vsak naj toliko vsaj ima, da more spodobno živeti in izhajati sam in njegova družina tudi za slučaj, da mu telesne ali dušne moči opešajo in delo zastane.“ Ta zahteva je pravična, prašanje je le, kako to doseči. Razni nazori in razni nasveti brené po svetu, pa nobeden ne zadene pravega, če sodimo po vspehu.

„Skupno posestvo in lastnino“ za vse delavce, to je aksijom socijalistov. Dobro; misel sama na sebi nima nič napačnega, samo nedoločna je. Ako delavci svojo lastnino — ne kar zdaj imajo, ampak kar jim po božjem in naravnem prava gré — ako to postavijo v skupno posestvo, nobeden jim ne sme s kako pravico braniti, saj so tako ravnali prvi kristijani, katere je učil sv. Pavel, ki je pri socijalnih demokratih posebno v časti zavoljo svojega res lepega nauka: „Kdor ne dela, naj ne jé“. Ako tako občinsko posestvo napravijo, potem so v socijalnem vprašanju močno napredovali.

Videti pa je in posueti iz vsega, da ima pravico do posestva le materialno ali telesno delo, ne pa tudi delo z umom ali glavo. Ako stranka umsko delo čisto izključi od pravice do posestva tudi skupnega, potem je tukaj velika napaka. Telo ima svoje moči, duh pa ima svoje. Duh stoji nad telesom, zato je tudi duhovno ali umsko delo nad telesnim, nikakor torej se ne more in ne sme od lastnije ali posestva izključiti.

Zgodovinski razvoj človeške družbe je dandanes tak, da tirja skupno posestvo delavcev, nadalje trdijo.

Zgodovina nas marsikaj uči in je res dobro večkrat jo za svet poprašati, tudi v tem vprašanju nam vé odgovor.

Namen človekov je bil ta precej pri stvarjenju, naj obdeluje in varuje raj in naj gospodari nad brezumnimi stvarmi.

Vsem ljudem je torej namen delati in gospodariti; to pa vsak v svojem delokrogu. Ta zdrava pametna naredba se je vzdržala, dokler se je vzdržal pri ljudeh spomin na prvotno božjo ustanovo.

Pripoveduje nam zgodovina dalje, da so nastopili „gigantje“, orjaki, siloviti ljudje in ti so pri-

tiskali in v sužnjost tlačili bolj pohlevne in manj silne brate svoje. Pové nam tudi zgodovina, kako so nastali ti giganti. Dokler so bili ločeni med seboj dobri ljudje in hudobni ljudje, niso mogli ti hudobni posebne škode delati, ker so bili omejeni na svoje reči, a znali so se tako dolgo prilizovati dobrim, da so jih ti dobri vzeli med sé in od tačas se je dobra stvar na slabo obrnila. Potegnili so ná-se dobrih ljudi nabrano imetje, postavili se v svoji predrznosti za gospode čez vse in prva sužnjost je bila gotova. Tako nam pripoveduje zgodovina.

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. februarija.

Notranje dežele.

Prestolonaslednica-vdova Stefaniya bo ostala na Dunaji še nekaj dni, 19. t. m. pa se bo za dlje časa odpeljala v Miramare.

Pododsek gospodarskega državnozbornskega odbora se je dne 8. t. m. posvetoval o **postavi zoper pijančevanje**. Dosedanji postavni načrt je imel 16 točk; pridejale se se mu nadaljne tri, katerim namen je ostro označevati postavne določbe. Ako bo mogoče, obravnaval bo državni zbor o tem predmetu že v tekočem zasedanju.

„Nemzet“ je pooblaščen naznaniti, da ministerski predsednik **Tisza** niti ni vložil ostavke niti ne namerava kaj takega storiti.

O bodočem **karlovskem patrijarhu** je del dunajskega časopisja razširil vest, da odsek cerkvenega shoda sicer agituje za temišvarskega škofa Brankovića, vendar pa ima sedanji upravitelj Petrović mnogo upanja, da bo izvoljen za patrijarha. Temu nasproti se poroča v „Presse“ iz Karlovcev, da na zgorajšnji trditvi ni niti pitčice resnice. Sedaj sploh nikdo ne agituje, ker še niso volitve za cerkveni shod razpisane. Jako se mora tudi dvojiti, ali bo na shodu dobil Petrović tudi samo 6 glasov.

Vnanje države.

Črnogorski knez Nikita se je mudil v Baru, ko mu je došla vest o smrti prestolonaslednika Rudolfa. Takoj je odposlal cesarju Francu Josipu I. sožalno brzojavko, princesinja Zorka, soproga prince Petra Karagjorgjevića, odpotovala je v Cetinje, kjer je obiskala c. kr. ministerskega rezidenta, polkovnika Milinkovića, ter mu izrazila svoje sočutje. Z enakim namenom so prišli k Milinkoviću tudi vsi črnogorski ministri. V samostanski cerkvi je daroval metropolit Mitrofan službo božjo za umrlega prestolonaslednika; slavnosti so se vdeležili poleg avstrijskega zastopnika vsi črnogorski ministri, senatorji, vrhovni vojvode in zunanji zastopniki. „Glas Crnogorca“ je dne 3. t. m. izšel črno obrobjen ter je v uvodnem članku proslavljal lastnosti umrlega prestolonaslednika Rudolfa.

Včeraj so se pričele v **srbski** prestolnici občinske volitve, ki bodo, kakor trdi „Srbska Nezavisnost“, jako vroče, ker se jako živahno agituje tako na liberalni kakor radikalni stranki. Srbska vlada oporeka vesti, da namerava vsprejeti državno posojilo. To so listi sklepali iz tega, ker se sedaj mudi v Belemgradu ravnatelj avstrijske „länderbanke“, vladni svetnik Hahn; toda Hahn je prišel le nekaj razprtij poravnati, ki so navstale iz pogodbinega razmerja mej „länderbanko“ in srbsko vlado. To se mu je tudi posrečilo. Sedanje ministerstvo, ki vé, da mu je le še nekaj malih ur odšteti, ne čuti se opravičenega vsprejemati posojila. Poleg tega pa so državne denarne razmere precéj ugodne, kajti državna blagajnica nima le zadosti zaklade za julijski kupon, marveč more celó razpolagati z 8 milijoni, ki ležé v genevski banki.

V ljudskih pravljicah se večkrat izraža želja priprostega ljudstva, priti celó na prestol. Borna pastarčica, pepelka postane naenkrat princezinja in ubogi vitez po mnogih borbah in skušnjah slaven kralj, toda to so same bajke. Narod o bajkah inače misli dandanašnje, in danes si že nihče ne želi biti kralj ali cesar na Francoskem, ni car ruski — no, k večjemu kak milijonar.

Pravijo, da strela vdari najraje v visoke vrhove in mesta — in v istini, človeku prihaja, kakor bi se te strele množile na vrhuncih. Doli pod nogami prestolov bobni in zgorej se vedno bolj bliska.

Nedavno rekla je nemška cesarica-vdova, da je v palačah velemož več gorjá in zla, nego v kočah siromakov. Istinite te besede veljale so povsem o nji sami.

Človek navadni svojo bolest razvpije na ulici, često v krčmi ali v betiki. Na grobiščih iz ust jokajočih ženā izvemo mnogo o skrbéh in bolestitih rodbinskih. Tega na prestolih ni.

Tu se bolečina zapira, tu ni plakajočih ženā. Žena iz ljudstva prejoče svojo bolest na moževem grobu ali sinovem — tam gori se bolečina prejoče v kraljevih dvorinah, koje so poleg vse svoje kra-

sote mučilnice. Zaradi tega se je že marsikaka kraljica, izgubivši moža in deco, preselila iz palače v tiho samostansko celico. Te dvorane, koje so je videle jokati, postanejo jim neznosne. Cesarica Evgenija preselila se je iz Francoske na Angleško. Človek se boji in ogiblje kraja, na kojem ga je zadela nesreča.

Ruska cesarica se je odpeljala daleč tja na tuje, da bi se znebila grozovitih vtisov doma. Zemlja, na koji stoji prestol samovladarja nad 100 milijonov ljudij, podsuta je z dinamitom, in če se popelje kam po železni cesti, otvarja se pod njim propad.

In na Nemškem? Solze cesarice-vdove — raztresene so po vsi Evropi. I ona je zapustila te kraje, kjer je neskončno plakala ter je hitela in se zatekla v naročje svoje stare matere.

Samo pri nas se je zdelo, da se je rodbinska blaginja, sreča in blaženost stalno nastanila po cesarjevih palačah. In Bože, tudi sém je udarila strela čisto z jasnega. Kdo bi hotel tu ugibati božje naredbe?

Pod tem hudim udarcem treba pokorno vsklikniti: Zgodí naj se volja Tvoja! Komu pač ni znano, kakih zaslug si je stekel rod habsburški gledé kul-

turnih namenov v Evropi in sploh za katoliško stvar? Noben vladarski rod nima za sv. cerkev toliko zaslug kakor rod habsburški, a vendar ima polno križev in težav in zadela ga je marsikaka nezgoda. Kmalu bode sto let, ko je pod gilotino izdihnula dušo svojo hči najslavnejše vladarice. In daleč tam za morjem krvavel je na kveretarski planjavi velenadarjeni brat cesarjev, Maks, in v jezerskih valovih našel je grob svoj nesrečni brat premile cesarice naše, in k vsemu temu zdaj še ta prebolestni udarec! Neizvedena so pota božja! V istini, ni radostno biti cesar!

Ljud sicer pravi: Najbolje je še biti milijonar. Toda tudi tu velja: V sredi v zlati skledi!

Čital sem pred 14 dnevi v novinah ponudbo necega ruskega milijonarja, menda ravnatelja banke v Odesi: „Milijon rubljev dam onemu zdravniku, koji mi ozdravi mojega edinega sina!“ — Oglasilo se je več zdravnikov, a sin je umrl za črevesnim vnetjem. Bogataš se ni znebil milijona. Potem naj pa ljudje še rečejo, da se za denar vse dobi!

A. S.

Bolgarski uradni list objavlja ukaz, s katerim se ustanovlja četrti konjiški in četrti topničarski polk. Nadaljen ukaz odredjuje, da se premeni sedanjih 12 pešpolkov s štirimi bataljoni v 24 pešpolkov, vsak le s dvema bataljonoma.

Zopet se mnogo govori o slabem zdravju **nemškega** kanclerja. Sedaj so te vesti menda resne. Pravijo, da bo njegov naslednik general Waldersee, vendar pa so te vesti še prezgodnje. Toliko je gotovo, da grof Herbert Bismarek ni poseben priljubljen pri cesarju in da skoraj gotovo ne bo postal očetov naslednik. — „Kreuzzeitung“ v eni svojih zadnjih števil očitá knezu Bismarcku, da je krono nalagál in prevaril. To glasilo pruskih strogih konservativcev namreč potrjuje, da je cesar nasproti deželnemu svetniku Kelchu strogo kritikoval postopanje konservativcev ter rekel: „Kaj pa je temu Hammersteinu? Menda je postal velfovec!“ Temu dostavlja „Kreuzzeitung“, da sedaj še-le vé, zakaj je „Posener Tagblatt“ prijavil vest, da se je Hammerstein vdeležil praznovanja Windthorstovega rojstnega dne ter temu najprvo napil. Spletka ni izbirčna v sredstvih, toda žaliti mora vsakega rodoljuba, ako se spletká celó ne plačí nalagáti cesarja. — Zaplemba Friderikovega dnevnika in one številke „Kreuzztg.“ v kateri je Hammerstein napadel Bismarcka, se je uradno razveljavila. Zopet poraz za kanclerja!

Francoska zbornica je véeraj skoraj gotovo potrdila novo volilno postavo, toda prihodnji četrtek pričakuje vlada hud boj pri revizijski predlogi. — V departementu Côte d'Or je prodrl pri volitvi v zbornico republikanec Bargy z 39.680 proti monarhistu Toussaint-u z 32.514 glasovi. — Zopet vzbuja Boulanger občno pozornost s tem, ker se ne vé, kje je sedaj „general“. Eden ga je videl v Clermont-Ferrandu, drugi v Royatu, tretji v Nici, četrti zopet trdijo, da ni zapustil Pariza itd. Listi, ki menijo, da ga ni v Parizu, pravijo, da potuje po deželi ter stiska roke svojim bivšim tovarišem, kornim poveljnikom, ker si hoče pridobiti njihovo naklonjenost za odločilno uro. Gotovo je le toliko, da ne držita križem rok niti on, niti njegova stranka.

Irski škofje so poslali prvemu županu dublinskemu nastopno pismo: „Podpisani nadškofje in škofje irski čutimo se primorane najsvečeaneje ugovarjati zoper krivico in nečloveško silo, ki jo trpi pod nevarnostjo za svoje življenje in javni mir član parlamenta O'Brien v ječi cloumelski. Na korist skupnega dobrega in človeštva izjavljamo za svojo dolžnost opominjati, naj se Nj. veličanstvo ne obotavlja niti eden trenotek napraviti konec onemu grdemu ravnanju, ki razburja pristaše vseh strank in nasprotuje običajem omike.“ Listino je podpisalo šestindvajset nadškofov in škofov.

Italijanski delavci so s svojimi izgredi napravili v Rimu škode za več stotisoč frankov. Dne 9. t. m. zvečer je župan dal nabiti oklice, ki sklepa z besedami: „Meščani! Ljubezen do domovine in čast mesta zahtevata, da pokažete mirnost in močato trdnost ter se ne daste premotiti od izgreznikov.“ Predvéerajšnji dan je bil miren. Po sprehajališčih je bilo mnogo mirnih šetalcev. Kraljevsko družino, ki se je peljala na sprehod, je narod na mnogih krajih navdušeno pozdravljál.

Kakor se poroča iz Londona, prenehala bo z dovoljenjem Nemčije in Anglije **zanzibarska** blokada takoj, kakor hitro bo došla ekspedicija, katero bo oborožil Wissmann.

Rumunski kralj je odločen nasprotnik Blahrembergovega predloga, da se zatoži Bratianovo ministerstvo. Kralj je Bratiana k sebi poklical ter se z njim posvetoval o tej zadevi. — Vodja konservativcev, Laskar Catargi, naznanil je na shodu poslancev, da konservativci toliko časa ne bodo podpirali vlade, dokler kralj ne bo izročil portfelj zunanjih zadev konservativnemu državniku.

Shodu **Združenih držav** je došlo poročilo o Bismarckovem predlogu gledé ponovitve posvetoovanja l. 1887 na podlagi neodvisnosti Samoe in enakopravnosti pogodbo sklepajočih velesil. Državni tajnik Bajard je sprejel Bismarckov nasvet proti temu, da se ustavi bojne operacije, dokler ne bo znan izid konferencije.

Izvirni dopisi.

Iz Gorice, 10. febr. V resnici nevenljive zasluge pridobil si je preč. g. prelat Dominik Filip s tem, da je ustanovil podporno društvo za obolele duhovnike, kateri potrebujejo milejšega južnega podnebja, da si zopet utrdijo izpodkopano zdravje.

Vsakdo si lahko misli, koliko truda, koliko potov je bilo treba, predno se je spravilo toliko denarja skupaj, da ste se pozidali v Gorici in v Meranu na Tirolskem krasni vili, kateri imate prostora za 40 do 50 oseb, ter da se sedaj zida lepa vila v Iki blizu Opatije in se namerava tudi v Karlovih Varih na Češkem narediti društvena hiša.

Ud tega prekoristnega društva more postati vsak duhovnik, kateri plača ali 1 gold. na leto, ali kot „dosmrtni ud“ 20 gld. enkrat za vselej. Vsakdo pa, kdor uživa dobrote tega društva ter je sprejet v eno društvenih hiš, postati mora dosmrtni ud. Dobrote udov obstojé pa v tem, da dobi sleherni,

kdor je sprejet zaradi bolehnosti v eno društvenih hiš, prosto stanovanje, postrežbo ter zdravniško pomoč. Za hrano zjutraj, opoldne in zvečer, brez vina, plačuje se na dan po 1 gold. 20 kr.

Med ljubljansko duhovščino je žalibog to društvo še jako malo razširjeno. Želeti bi bilo torej, da bi tudi duhovniki ljubljanske škofije v prihodnje bolj se zanimali za to prekoristno društvo, ter bi v prav obilnem številu pristopili vanj. Je vendar le dobro, če ima človek pripraven kotiček, kamor se more podati, ako ga napade kaka dolga bolezen.

V milo goriško podnebje prišlo je letošnje zimo iskat izgubljeno zdravje štirinajst duhovnikov, izmed katerih so pa štirje že odšli, tako da nas je sedaj še deset. Po narodnosti smo trije Slovenci iz ljubljanske škofije, trije Poljaki ter štirje Nemci iz različnih škofij.

Društvena hiša v Gorici stoji na jako lepem in zdravem kraju zunaj mesta. Obdaja jo precej velik vrt, ali prav za prav park, kateri bo v nekaterih letih postal prav krasen. V hiši je lepa kapelica s tremi altarji, tako da moremo kar doma opraviti sv. mašo. Po zimi nam zjutraj zgodaj tudi v nji zakurijo, in je že prijetno gorko, kader pridemo masševati. — Na vse strani je torej za nas preskrbljeno. Bog daj, da bi zadobili tudi ljubo zdravje ter mogli zopet stopiti v dušno pastirstvo!

Vreme bilo je do Svečnice kaj lepo in toplo. Na Svečnico pa je sneg pobelil Sveto goro in bližnje griče ter se nam je vsiljeval tudi na ravnem, ali kakor da bi mu na planjavi ne bilo všeč, umaknil se je že pri prvih solnčnih žarkih nazaj v hribe. Imeli smo na to zopet še precej toplo, ali véeraj 9. t. m. popoldne začelo je prav v resnici snežiti kakor kje na Gorenjskem, ter je sneg pobelil tudi na ravnem za dober prst na debelo. Danes je Gorica zavita v belo, sneženo obleko. Pač se čudijo Goričani. Mi Kranjci se pa veselimo tega, ker mislimo, da smo zopet na domačih tleh. Le-to nam ni všeč, ker moremo biti doma pri gorki peči in se ne moremo sprehajati. Upamo pa, da bode gorko solnce, ki nam že zopet sije, kmalu stajalo sneg, ter bodemo zopet mogli hoditi na prosto.

Dnevne novice.

(Gosp. deželni predsednik) je izdal oklice za podporo nesrečnim pogorelcem v Hrastju pri St. Petru, katerim je ogenj naredil škode nad 25.000 gld.

(Slovensko akad. društvo „Triglav“) v Gradci je v svoji VI. redni seji 9. t. m. volilo tajnikom g. Valent. Korun-a, stud. phil.

(Gospod Josip Zelenik,) odgojitelj na Dunaji, pristopil je v poslednjem večeru slovenskega kluba podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaji kot ustanovnik s svoto petdeset goldinarjev. Slava vrlému domoljubu!

(C. kr. trgovinsko ministerstvo) opozorilo je z razpisom od 22. januarija 1889, št. 50.286 ex 1888 trgovsko in obrtniško zbornico z ozirom na važnost angleškega zakona na to, kako zaznamovati blago (Merchandix Marks Act 1887), katero izvažamo na Angleško in v britiška posestva, posebno v britiško vzhodno Indijo, kjer mislijo takisto uvesti ta zakon. Dotična navodila priobčena so v ministerskem mesečniku „Austria“ (1888, II. zv.), iz katerega naj posnamemo naslednje: Dne 1. januarija t. l. uveden je bil na Angleškem zakon „Merchandix Marks Act“, to je zakon, kateremu je naloga in namen preprečiti, da bi se rabile znamke na etiketah, katere so sleparske, kateremu je torej namen, ovirati vsako neposredno ali posredno zavajajoče etiketovanje. Zato smemo naslov tega zakona preložiti na slovenski: „Zakon, kako zaznamovati ali etiketovati blago in proizvode.“ Da ne bi torej prišli naši trgovci, kateri pošiljajo iz Avstrije blago na Angleško ali po angleških lukah, v neprijetno dotiko z angleškim zakonom „Merchandix Marks Act“ zaradi napačnega etiketovanja blaga, priporočamo jim, naj etikete narejajo v katerem drugem, a ne v Avstro-Ogerski običajnem jeziku, n. pr. v francoskem ali angleškem jeziku, in naj na etiketah jasno zabeležujejo, da ne bode dvojbe ob izvoru blaga. Kot taki pristavki so za blago: „Made in Austria“, „Hungary“, ali „Bohemia“, torej po tem, odkod je blago; za proizvode pa: „Produce of Bosnia“ ali „Austria“. Carinska oblastva angleška imajo raje, ako so ti pristavki del etikete, in sicer na tistem mestu etikete, ki najprej in najbolj zbode v oči. Ako se bodo naši trgovci ravnali po teh propisih,

ne bodo pri angleških carinskih uradih radi blaga in proizvodov, ki jih pošiljajo na Angleško ali po angleških lukah dalje, imeli nobene sitnosti ali neprilike.

(Slovensko gledališče.) Na korist igralke gđ. Zvonarjeve in igralca g. Danila priredi dramatično društvo predstavo v nedeljo, dne 17. t. m. Obe igralni moči sta dobro znani slovenskemu občinstvu. Gosp. Danilo sodeluje že štirinajst let pri naših predstavah in nam je bil vedno ljub, kedar je stopil na oder. Gđ. Zvonarjeva, prva moč dramatičnega društva, ki je imela mnogo priznanja in simpatij v preteklih letih že, dospela je v letošnji sezoni s svojo „Čarovnico pri jezeru“ na mejo, kjer se poslavlja umetnik od igralca; v tej vlogi je brez ugovora prestopila propad, ki loči glumaštvo od umetnosti. Ni dvomiti torej, da bode naše občinstvo, v prvi vrsti pa razumnštvo skrbelo, da bode omenjeni večer v istini častni večer zaslužnih beneficijantov.

(Podružnica avstrijske družbe belega križa) v Ljubljani naznanja, da ima v sredo dne 27. t. m. ob 5. uri popoldne v društvenih prostorih „rudečega križa“ na Bregu št. 6., 1. nadstropje svoj sedmi redni občni zbor. Na dnevnem redu so naznanila predsedništva, računsko poročilo za l. 1888, nasvêti in volitev odbornikov.

(Občni zbor kranjskega vojaškega veteranskega kora) vršil se je véeraj ob 9. uri zjutraj v magistratni dvorani v navzočnosti obilo došlih članov društva. Korní poveljnik, magistratni koncipist gosp. Juraj Mihalič, spominjal se je v pretresujočih besedah nesreče, katera je zadela cesarsko obitelj povodom smrti prestolonaslednika Rudolfa. Naglašal je g. Mihalič, kolikor tudi je pretresljiv ta dogodek, vendar avstrijski narodi gledajo zaupno na svojega predobrega vladarja, na Nj. apostolsko Veličanstvo, kateroga i ta prehuđi udarec ni upognil. Trdno stoji Nj. Veličanstvo preljubljeni naš cesar na svojem mestu, svest si svojih dolžnosti do svojih narodov. Veteranci bili so in bodo ostali habsburški dinastiji vsigdar zvesti, a danes, ko je prišla tolika žalost v cesarsko hišo, kličejo bolj ko kedaj navdušeno „živio“ in „slava“ presvetlému cesarju, zaščitniku vseh narodov. (Zbor pritrdi z navdušenimi „živio“ in „slava“-klici.) Predsednik poroča potem o ustanovi o priliki 40letnice cesarjeve in naznanja, da se je ista ustanovila popolnoma po mnenji drušvenikov, da namreč eno ustanovo dobi vojak, ki je bil ranjen v vojski, drugo pa veteranec, ako je v bedi. Potem se korni poveljnik g. Mihalič sočutno spominja umrlih častnih članov, nepozabljenega dež. glavarja grofa Thurna, gg. Kecla in Draota. (Zbor v znamenje sožalja vstane.) G. Skubé kot blagajnik in računovodja poroča o društvenem imetku: Skupni dohodki so iznašali preteklo leto 2598 gold. 67 kr.; troški pa 2554 gold. 36 kr., torej je bilo prebitka v blagajni 44 gld. 31 kr. Podpora 52 bolnim drušvenikom iznašala je 775 gl. 75 kr.; podpora za umrle drušvenike 220 gld.; za vdove in sirote 40 gld. Društveno premoženje iznaša v skupnem znesku 5446 gld. Društvo šteje 396 drušvenikov. Po nasvetu kornega poveljnika imenujeta se načelnik tabačne tovarne g. Rezori in prečast. g. kanonik Andrej Zamejec vsled velikih zaslug za društvo častnima članoma društva, kar zbor z navdušenjem odobri. Kot pregledovalci računov se izvolijo gg.: Süß, Pleško in Mauser. V odbor se izvolijo gg.: Juraj Mihalič, poveljnik; namestnik Alojzij Šafenrath; blagajnik Ivan Skubé. Jarnej Lichtenegger, Viljem Bišof, Dragotin Broš, Lovro Blaznik, Jakob Čik, Ivan Cigoj, Anton Gams, Anton Hočever, Matija Horvat, Ferdinand Jant, Jurij Jarc, Fran Lampel, Jurij Klobavs, Jakob Milavec, Miha Mihelič, Matija Žigur, Marka Špan, Josip Velkavrh, Fran Škof, Andrej Jagodnak, Fran Zavašnik in Fran Verhove. Z „živio“ in „slava“-klici na presvetlega cesarja se sklène zborovanje.

(Razstava slik v redutni dvorani.) Razstavljenih je 92 slik raznih slikarjev. Kakor razvidno iz kataloga, je najdragocenejša slika „Vaški brivec“, cena 10.000 frankov. Slikal jo je A. Rotta v Benetkah. Naprošeni smo objaviti, da bode razstava odprta do nedelje dne 17. t. m. Ker so take razstave v Ljubljani zelo redke, priporočá se, naj bi občinstvo z mnogim obiskom priznalo trud dotičnega odbora. Vstopnine za osebo je 20 kr.

(Občinski odbor v Košani) je v zadnji seji soglasno imenoval častnima občanoma g. Josipa Gorupa in g. okr. glavarja viteza Schwarza.

(Postojnska čitalnica) priredi preloženo veselico v hotelu „pri ogerski kroni“ na korist spo-

meniku Miroslava Vilharja v Postojni v nedeljo dne 17. t. m. po vspredu, ki smo ga nedavno objavili.

(Slovansko pevsko društvo na Dunaji) sklenilo je po predlogu svojega podpredsednika g. Pukla izraziti globoko sožalje Nj. Veličanstva cesarju in cesarici kakor tudi cesaričinji zaradi nepričakovane tižne smrti cesarjeviča Rudolfa, ki je tako bridko zadela Najvišjo dinastijo in celo Avstrijo. Deputacija tega društva, obstoječa iz treh udov: predsednika Bouchala, podpredsednika Pukla in odbornika Lenocha, bila je včeraj pri nižje-avstrijskem namestniku ekselenci baronu Possinger-ju, ki je obljubil, da bo de takoj na Najvišjem mestu naznanil želje deputacije imenovanega društva. Baron Possinger izpraševal je potem deputacijo o stanji društva, koliko ima udov, kako dolgo že obstoji itd. ter izjavil, da ga veseli, da društvo tako krepko stoji.

(Kegljačka zaveza „Edinost“) priredi v soboto dne 17. t. m. na korist „Sokolskemu domu“ svoj plesni venček, ki se je preložil zaradi prežalostnega dogodka.

(Klub slovenskih biciklistov) priredi plesni venček dne 2. marca.

(Občni zbor moških udov društva Marijine bratovščine) bo de v nedeljo dne 17. februarija 1889 dopoldne ob 9. uri v mestni dvorani na rotovžu. Dnevni red je sledeči: 1. poročilo predstojnika. 2. Čitanje zapisnika lanskega občnega zbora. 3. Poročilo o letnem računu 1888. 4. Volitev 4 odbornikov in 3 računskih preglednikov. 5. Poročilo o loteriji in o „Marijinem domu“. 6. Posamezni nasveti članov društva.

(Občina Št. Jurije) pri Kranji je izvolila častnim občanom g. Josipa Gorupa.

(Iz Kamnika) nam piše gosp. pismonoša. H. zaradi „ljubega miru“, da popravek v št. 32. ni bil popolnoma resničen. — Torej je bilo vendar nekaj resničnega.

(Umrlo) je v Ljubljani od 3. do 9. t. m. 17 oseb, 13 moških in 4 ženske; od teh jih je umrlo v deželni bolnišnici 7, v prisilni delavnici 1. v kaznilnici 1. Rojenih je bilo 25.

(V Zagrebu) je bila včeraj opoldne naznanjena obsodba Schlindtnerjeva. Obsojen je na dvanajst let težke ječe.

(Mestne volitve v Gorici) bodo, kakor poroča „Soča“, najbrže že meseca marca, kakor zahteva mestni statut in starašina g. Fr. Marzini. Delajo se že priprave za ta važni politični dogodek.

(15.000 gld.) izneveril je voditelj pošte Josip Bussan v Senji na ta način, da je pri poštnih nakaznicah manjše zneske vknjiževal, kakor so mu jih trgovske trdke vplačevale, ter je ponarejal nakaznice. Ko je imel že nad 15.000 gld. v žepu, prosil je za 14 dni odpusta, kateri je tudi dobil in se je odpeljal v Ameriko. Ko se mož čez 14 dni ni vrnil, obudil se je sum, kaj če bi bil Bussan kaj pogoljufal. Jeli so pregledavati knjige in izpraševati stranke, katere so denar vplačale, če se vknjižena svota z vplačano vjema. Tako je prišla sleparija na dan. Prav tistega dne, ko se je to na pošti godilo, dobila je Bussanova žena iz Novega Jorka telegram: „Srečno dospel, takoj dobil dobro službo! Odpusti, da ti toliko časa nisem nič sporočil. Prodaj vse, pospravi in pridi semkaj“.

Raznoterosti.

— Nov list. V Požegi je pričel dne 2. t. m. izhajati nov list pod naslovom „Slavonac“; tednik se bavi, kakor naznanja v svojem vspredu, s krajevnimi koristmi ter skrbi poleg tega za pouk in zabavo.

— Niagara-slap je profesor C. W. Olprieve prekoratil v navzočnosti mnogih gledalcev s pomočjo črevljeve, katere je on sam izumil.

— Čudna stava. Eden izmed odvetnikov lista „Times“ v parnellski komisiji, Murphy, jako debel mož, je moral v neki družbi mnogo pretrpeti od svojih mlajših tovarišev ravno zaradi velikega trebušnega obsega. Da bi se maščeval, ponudi stavo, da bo de hitreje letel, kakor vsak izmed mlajših zabavljivcev, toda prostor za dirko si bo on sam izvolil, poleg tega pa se mu mora dovoliti prednost za dva koraka. Mlad odvetnik je sprejel stavo, toda popisati ni mogoče njegovega dolgega obraza, ko mu je naznanil Murphy, da se bo de ta merila v prehodu londonskega sodišča, ki je takó ozek, da ga Morphy popolnoma izpolni s svojim telesom. Mlad odvetnik se niti ni šel skušati ter je plačal izgubljeno veliko stavo.

Izdajatelj: Matija Kolar.

— V Berolinu je 4181 redarjev, izmed teh 205 redarstvenih častnikov. Mesto broji 1,450.000 prebivalcev, torej odpade na vsakega redarja 350 glav. Vsi skupaj imajo letne plače 5,653.800 mark, vsi troški za redarstvo pa iznašajo 7,975.000 mark. Poleg tega žrtvuje Berolin za požarno brambo na leto 1,085.000 mark, za ponočne čuvaje pa 408.000 mark.

Telegrami.

Budimpešta, 11. febr. Veličanstvi sta bila v Budimpešti navdušeno sprejeta. Na kolo-dvoru so bile vse uradne osebe zbrane. Po cestah je bilo na stotisoče ljudij, ki so navdušeno pozdravljali cesarja in cesarico.

Peterburg, 12. febr. Kakor se poroča iz Čardžuja v Buhari, izdal je emir take naredbe, ki kažejo zlovoljo zoper Rusijo; slednja je vsled tega primorana odrediti priprave, da tako prepreči nadaljne sovražne čine.

Berolin, 12. febr. Szechényi se pismeno zahvaljuje za mnoge dokaze sočutja povodom prestolonaslednikove smrti s strani vseh berolinskih krogov.

Rim, 12. febr. Včeraj zvečer so skušali delavci prirediti zborovanje; redarstvo je zaradi tega več oseb odvedlo v zapor, istotako nekatere, ki so razširjali napačne govorice o nemirih.

Rim, 12. febr. V včerajšnjem nagovoru je papež obsojal nemire v Rimu, ki so nastali iz pomanjkanja vere; dalje je rekel, da z velikimi oboroževanji ohranjeni mir ne vzbuja zaupanja ter so troški toliki, da se je treba vprašati, ali bi ne bila vojska boljša.

London, 11. febr. London je popolnoma zasnežen; iz vseh delov dežele se poroča o sneženih viharjih.

Umrli so:

8. febr. Karol Dolžan, delavčev sin, 1 $\frac{1}{4}$ leta, Tržaška cesta 24, eroup.

9. febr. Alojzija Suhadobnik, gostija, 44 let, na Stolbi 6, spridenje želodca. — Henrik Klemens, klobučar, 40 let, Poljanski nasip 50, pljučni emphysem. — Karol Pogačar, komptolristov sin, 14 dni, Vegove ulice 8, božjast.

V bolnišnici:

8. febr. Janez Nik. König, krojaški pomočnik, 24 let, sušica.

9. febr. Janez Černič, hlapec, 26 let, legar. — Neža Likovic, kajzarica, 63 let, marasmus. — Marija Sojer, dekla, 23 let, septikaemia. — Avgust Jerala, delavec, 34 let, mrzlica vsled bolečin.

Tuji.

10. februarija.

Pri **Maticu**: Viereckl, potovalec, iz Trsta. — Wolf in Polaček, trgovca, z Dunaja. — Drexler z Dunaja.

Pri **Stonu**: Hildebrand, zasebnik, z Laškega Trga. — Engelhofer, tovarnar, iz Gradca. — Rutar, ekr. profesor, iz Spljeta.

Pri **Južnem kolodvoru**: Knaflič iz Litije. — Hafner, s Koroškega.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		razkoma v mm	toplomera po Celziju			
11	7. u. jut.	725.1	—16.6	brezv.	megla	6.10
	2. u. pop.	723.7	—7.2	sl. zap.	oblačno	snež
	9. u. zveč.	723.6	—6.0	brezv.	"	"
Srednja temperatura —9.9° C., za 7.3° nad normalom.						

Katoliška Tiskarna
priporoča raznovrstne
vizitnice
po nizki ceni.

Katoliška Bukvarna
v Ljubljani, Stolni trg št. 6
se priporoča za
naročila
vsakovrstnih
tù- in inozemskih časnikov, teolo-
gičnih in drugih del.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

12. februarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 35 kr.
Sreberna " 5% " 100 " " 16% "	83 " 85 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	111 " 40 "
Papirna renta, davka prosta	98 " 95 "
Akcije avstr.-ogerske banke	884 " — "
Kreditne akcije	311 " 30 "
London	121 " 05 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	9 " 58 "
Cesarski cekini	5 " 68 "
Nemške marke	59 " 17 $\frac{1}{2}$ "

Prodajam

**pristna in naravna
dolenjska vina**
bela in rudeča

iz vinogradov gosp. stotnika **Rey-a** pl. Castle-
letto v Nemški Vasi, okraj Krško, na

drobno in debelo

po **primerno nizki ceni.**

Tudi se preskrbi posoda vsake vrste.

(3-1) **T. Omejc,**
„pri sv. Janezu“ na poljanski cesti.

Kupi se hiša

pripravna v **stanovanje** za **vpokoje-**
nega duhovnika.

Natančnejši dogovor ustno.

Sv. Križ poleg Litije, dne 3. febr. 1889.

(6-3) **J. Marolt.**

Brata Eberl,
izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov
in napisov.
Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,
za Františkansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.
priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse
v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot
znano rečno fino delo in najnižje cene.
Posebno priporočilne za prekupe so **oljnate barve**
v ploščevinastih pušicah (Bleibüchsen) v domačem
lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše
nego vse te vrste v prodajalnah.
Cenike na zahtevanje.

Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštnine prosto!
Visokočastiti duhovščini
priporočam se vljudno podpisani v napravo cerkvenih
posod in orodja iz čistega srebra, klineškega
srebra in iz medenine najnovejše oblike, kot
monstrane, kelihov,
svetilnic, svečnikov
itd. itd. po najnižji ceni. Zadovoljim gotovo vsakega
naročnika, bodisi da se delo prepusti mojemu ukusu,
bodisi da se mi je predložil načrt.
Stare reči popravim, ter jih v ognju po-
zlatim in posrebrim. Čč. gg. naročniki naj mi blago-
volé poslati iste **nefrankovane** (14)
Teodor Slabanja,
srebrar v Gorici, ulica Morelli šte. 17.
Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštnine prosto!

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.